

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 551/06
06.04.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Snežane Andrejević, predsednika veća, Spomenke Zarić, Slađane Nakić-Momirović, Ljubice Milutinović i Nikole Stanojevića, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB čiji su punomoćnici BV i BG, advokati, i "GG", radi utvrđenja i isplate, odlučujući o reviziji tuženog "BB" izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 1486/2005 od 22. septembra 2005. godine, u sednici veća od 6.4.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog "BB", izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 1486/2005 od 22. septembra 2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 6224/02 od 16.9.2004. godine, delimično je usvojen tužbeni zahtev tužilje i utvrđeno da je tužilja u radnom odnosu na neodređeno vreme kod tuženog "BB", što su tuženi dužni priznati i trpeti. Tuženi "BB" obavezan je da tužilji na ime neisplaćenih garantovanih - minimalnih zarada isplati za period o 16.5.2002. godine do 31.12.2003. godine mesečne iznose navedene u izreci sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom za svaki mesečni iznos, da joj uplati pripadajuće doprinose za socijalno, penzijsko, zdravstveno i invalidsko osiguranje kod nadležnih fondova, kao i poreze nadležnom organu uprave, te da joj naknadi troškove postupka u iznosu od 40.050,00 dinara.

Preko dosuđenih iznosa na ime naknade zarade tužbeni zahtev tužilje je odbijen, kao i zahtev za isplatu zakonske zatezne kamate na troškove postupka od presuđenja pa do isplate.

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 1486/2005 od 22. septembra 2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tuženog "BB" i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv drugostepene presude tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg ZPP-a, koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. i 4. ZPP ("Službeni glasnik Republike Srbije", broj 125/04), i našao da revizija tuženog nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a revizijom se određeno ne ukazuje na bitne povrede postupka.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilja je kod tuženog "BB" bila zaposlena od 1980. godine kao spremačica. Od početka ratnog stanja 1999. godine tužilja se nalazila na plaćenom odsustvu, na osnovu usmenog saopštenja direktora tuženog. Dana 15.11.1999. godine tuženi je doneo Program ostvarivanja prava zaposlenih za čijim je radom prestala potreba, prema kome je predviđeno da tužilja postane radnik "DD", i utvrđeno je da joj pripada otpremnina. Tuženi su dana 9.5.2000. godine zaključili sporazum o preuzimanju radnika, po kome sa danom 15.5. iste godine tužilji prestaje radni odnos u "BB", radi prelaska u radni odnos na neodređeno vreme kod tuženog "GG". Tužilja sa navedenim sporazumom nije bila upoznata, prvotučeni joj nije uručio odluku o prestanku potrebe za njenim radom, a drugotučeni je nije pozvao radi zaključenja ugovora o radu. Članom 4. Sporazuma o preuzimanju radnika koji je zaključen između tuženih, drugotučeni se obavezao da radnike među kojima je i tužilja obavesti o preuzimanju, da sa njima zaključi ugovore o radu, da izvrši prijave osiguranja počevši od 15.5.2000. godine, kao i da im obezbedi druga prava po osnovu rada u skladu sa zakonom i ovim sporazumom. Tužilji u spornom periodu nije isplaćena zarada odnosno naknada zarade.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je u nižestepenim presudama primenjeno materijalno pravo kada je utvrđeno da je tužilja u radnom odnosu na neodređeno vreme kod tuženog "BB", i tuženi obavezan da joj isplati neisplaćene zarade u spornom periodu.

Članom 14. stav 1. tačka 3. Zakona o radnim odnosima koji se primenjivao u vreme sklapanja sporazuma o preuzimanju, predviđeno je da radni odnos može da se zasnjuje bez javnog oglašavanja na radnim mestima koja se u smislu ovog zakona ne smatraju slobodnim, i to na osnovu sporazuma o preuzimanju, uz saglasnost zaposlenih. U postupku je utvrđeno da tužilja nije bila upoznata sa Sporazumom o preuzimanju radnika koji su zaključili tuženi, te samim tim nije ni dala saglasnost da bude preuzeta na rad kod drugotučenog. Tužilja nije dobila rešenje o prestanku radnog odnosa kod prvotučenog, što je protivno odredbi člana 113. stav 2. Zakona o

radnim odnosima koji predviđa da se zaposlenom u pismenom obliku dostavlja svako rešenje o ostvarivanju prava, obaveze i odgovornosti, sa obrazloženjem i poukom o pravnom leku. Takođe, drugotuženi tužilju nije pozvao da stupi na rad i zaključi ugovor o radu, iako se na to obavezao članom 4. Sporazuma o preuzimanju radnika. Stoga tužilji kod tuženog "BB" radni odnos nije prestao, pa je pravilno utvrđeno nižestepenim presudama da je ona kod prvotuženog u radnom odnosu na neodređeno vreme.

S obzirom da tužilji u spornom periodu nije isplaćivana zarada, to je pravilno prvotuženi obavezan da joj isplati dosuđene iznose na ime neisplaćene zarade, u visini garantovane neto zarade koja je isplaćivana ostalim zaposlenim kod tuženog, a u skladu sa čl. 31. stav 3., 65. i 66. Zakona o radnim odnosima.

Navodima revizija kojima se ističe pogrešna primena materijalnog prava i tvrdi da je tužilja radila kod novog poslodavca, da je učestvovala u radu drugotuženog i ostvarivala prava iz rada, zapravo se osporava ocena izvedenih dokaza i utvrđeno činjenično stanje, zbog čega se revizija ne može izjaviti, prema članu 385. stav 3. ZPP.

Iz navedenih razloga, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci, na osnovu člana 393. ZPP-a.

Predsednik veća

sudija

Snežana Andrejević, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

ljm